

RELOTGE

de **SORRA**

F. Xavier Simarro

STONBERG
EDITORIAL

RELOTGE DE SORRA

F. Xavier Simarro Montané

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: octubre 2025

© F. Xavier Simarro Montané

© del pròleg: Josep Nadal i Tuset

© de la foto de l'autor: Carme Rovira

© de la imatge de la coberta: Vera Lair

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Producció: Stonberg Editorial

ISBN: 979-13-990144-8-8

DIPÒSIT LEGAL: B 17173-2025

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui electrònic, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

PRÒLEG

Hi ha rellotges que no fan soroll. Que no tenen manetes ni agulles, però deixen empremta a la pell, als ossos, als silencis. *Rellotge de sorra* és un d'aquests: un compendi de poemes que es desfan com el gra fi dins l'ampolla de la vida. En aquest llibre, l'amic Xavier Simarro no escriu només versos; cisella la memòria, buida les pors, recull alguns fragments de l'existència com qui aplega pedres gastades pel mar. I ho fa sense pressa, però amb una urgència íntima, com si escriure fos també una manera de no desaparèixer del tot.

Cada poema és una estació del cos, un calaix de records, un gest quotidià travessat per la reflexió i la bellesa ferida. El pas del temps, tema central i persistent, no és aquí només un motiu de nostàlgia, sinó que es converteix en un espai de resistència, de mirada lúcida, d'ironia subtil i d'una pietat domèstica que ens sacseja. El poeta ens parla des d'un cos que envelleix, però que no es resigna; des d'uns ulls que, tot i cansats, encara busquen comprensió, i des d'un pensament que no vol deixar de formular-se preguntes.

Per això, no escriu que el temps passa, ens diu que “**cau**”. “Cau el temps, cau la vitalitat”, escriu. La paraula escollida no és casual: **caure** implica pes, pèrdua, descens, una certesa física i dolorosa que s'imposa. En Xavier no

ens descriu el pas lleuger de les hores, sinó el seu efecte real: la caiguda lenta, inevitable, que ens tomba el cos i la veu. Però no per això deixa d'escriure, no per això calla. Ans al contrari: fa de la paraula una xarxa per sostenir allò que cau.

El llibre avança com un monòleg amb la vida, però també amb la mort, amb el record, amb el cos i el silenci. **“Arribo a l’última pàgina / sense saber si el meu índex / voldrà ser mullat i girar full”**, diu al poema *Saliva*. Aquesta imatge tan senzilla i tan tendra ens col·loca davant l’últim acte de resistència: tenir saliva per girar full. Tenir ànima per continuar. Una metàfora que embolcalla tot el llibre: la lectura com un gest de l’existència, l’escriptura com a resposta al buit.

També hi ha compassió. Una compassió discreta, madura, plena de saviesa. En el poema *Pietat*, el poeta observa com **“el temps s’arrecera en els plecs de la pell”** i es pregunta si queda encara **“una engruna de pietat sota el sol”**. Hi ha una mirada, alhora dura i amorosa, sobre el cos que envelleix, sobre el futur que s’esvaeix, sobre el somni que ja no es troba. És una poesia que no busca commoure amb artificis, sinó amb la veritat que només pot venir d’una vida viscuda en plenitud.

Els anys, i potser també les ferides, han donat a en Xavier una veu madura, reconeguda, fidel a ell mateix. Com més ha escrit, més capacitat poètica ha desplegat. I ara, amb aquesta nova obra, arriba a una profunditat que traspua hu-

manitat i autenticitat. Cada poema és un pas més dins d'un camí que no s'atura, però que ja sap on són els revolts i els replans. La seva escriptura és alhora viva, delicada, i del tot colpidora.

I així arriba *Balda*, un dels poemes més punyents del llibre. **“Passar la balda a un grapat d'anys viscuts”**. Una imatge senzilla i corprenedora. Quins dits, ens pregunta, tancaran del tot la porta del que hem viscut? Què quedarà quan ja no calgui repintar res més? Aquest poema, com *Replà*, on ens diu que **“temo que van quedant menys trams a pujar”**, ens col·loca davant la consciència plena de la finitud. Però no ho fa amb resignació, sinó amb lucidesa i amb una estranya forma d'esperança: la d'haver sabut viure prou per a mirar enrere i comprendre.

Els versos aboquen una bateria d'emocions a través dels seus sentiments. Quasi tots ells contraposats: alegria i tristor, dolor i goig, preocupació i pau, realitat i somni, certesa i incertesa. Però hi ha d'altres que no es contradiuen, que només sumen, com l'agraïment o l'amor. Són poemes escrits des del cor, i és des del cor que ens arriben. Quan un poeta escriu des del que sent, sense filtres, no només crea, sinó que transforma.

Llegir aquest poemari és com asseure's al costat d'algué que no et vol alligonar, sinó compartir. És un llibre que no sempre consola, però acompanya, que transforma l'experiència en paraula amb una naturalitat admirable, com si escriure fos la manera més humana de no caure del tot. I pot-

ser ho és. Aquesta és una poesia de l'existència, sí, però també de la resistència. De la dignitat de continuar sent, amb tot el que això implica, malgrat les ferides, la por o el silenci.

Hi ha una maduresa poètica que es mesura no només en premis o en llibres publicats, sinó en la capacitat de trobar el to just, la paraula precisa i l'equilibri entre el que es diu i el que es deixa entreveure. I aquí en Xavier ho aconsegueix. La seva obra, fidel a un estil propi, no deixa mai de créixer. I en créixer, ens fa créixer també a nosaltres.

Fa anys que conec en Xavier, la vida ens ha apropiat i, des del respecte i una certa admiració, ens hem anat coneixent; però sempre l'he comprès molt millor després de llegir els seus poemes que no pas compartint amb ell altres moments de la vida. Vull recordar la presentació del seu poemari "Fràgil". Allà vaig descobrir un altre Xavier, en tota la seva profunditat i vaig descobrir el seu fons més humà. "Fràgil" és un poemari que crida a la vida, a arrelar, farcit de poemes amb molta força i amb una alta emotivitat.

Aquest *Rel·lotge de sorra* potser no és tan sols un cant al pas del temps sinó també, en el fons, **un cant a la vida**. Convida a viure-la amb plena consciència, a mirar-la als ulls, a sostenir-ne la fragilitat, a deixar-hi escrit, com una empremta o una abraçada, allò que som, allò que estimem, allò que no volem perdre.

PRÒLEG

Llegiu-lo a poc a poc. Deixeu que la sorra us vagi caient als palmells. Escolteu cada poema com qui sent una veu amiga que parla fluïx, però amb autenticitat. I quan us n'adoneu, aquest rellotge ja us haurà marcat.

Gràcies, Xavier per obrir-nos una vegada més el teu cor.

Josep Nadal i Tuset
Cornellà de Llobregat, juny de 2025

Als meus pares

La Maria i en Julio que van posar en marxa el meu rellotge.
Ella gaudia amb el vi Blanc d'Alella.
Ell frisava menjant unes navalles amb unes gotes de llimona.

A la meva germana Lourdes

Companya de viatge en l'arena de la vida.
Ha trepitjat sorra de molts colors i textures.
Coneix les tempestes, el sol i la lluna de molts paisatges.
Vam arribar junts.

SALM 90

Mil anys als teus ulls
són com un dia que ja ha passat,
com el relleu d'una guàrdia de nit.

T'emportes els homes com si fossin un son;
al matí s'espiguen com l'herba,
com l'herba que s'espiga i floreix,
però al vespre es marceix i s'asseca.

Bíblia Catalana Interconfessional

Ablucions

M'assec a triar, el moment i la manera de posar-m'hi.

Potser no en soc conscient.

Acabo de llegir la paraula ablucions:

rentar alguna part del cos per purificar.

Hauré de triar la meva brutícia.

Potser, purificar la manera d'escriure.

Mentre els anys em dissolen

i encerto el moment i la manera.

